

ผู้แทนได้วันให้โอเดีย ทิศทางการร่วมมือ

แม้เวลาจะผ่านไปแล้วกว่า 3 ทศวรรษ ก็ยังจำบรรยากาศตอนที่ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่เศรษฐกิจในประเทศไทยได้ดี มาวันนี้ผมก็ได้กลับมาประจำการอีกครั้งในฐานะผู้แทนรัฐบาลสำนักงานเศรษฐกิจและวัฒนธรรมไทเป ประจำประเทศไทย

อาจจินตนาการหัวเรือแห่งสำนักงานไทเปและมือของเรื่องการเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กล่าวพร้อมรอยยิ้ม หลังเปิดห้องทำงานออฟฟิศถนนวิภาวดีรังสิต ให้การต้อนรับทีมข่าวต่างประเทศ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เข้าสัมภาษณ์เป็นการส่วนตัวถึงสถานการณ์ความเป็นไปหลังจากรัฐบาลได้ให้วันผ่านพ้นการเลือกตั้งเดือน ม.ค. และได้ประธานาธิบดีคนใหม่ “ไฉ่ ชิงเต๋อ” ที่จะเข้าดำรงตำแหน่งแทนผู้นำ “ไช่ อิงเหวิน” ในวันที่ 20 พ.ค.นี้ เมืองไทยเมื่อ 30 ปีก่อน กับเมืองไทยในวันนี้มีการพัฒนาอย่างมาก โครงสร้างพื้นฐานมีการขยายตัว ที่ยังให้ความรู้สึกเก่าๆอันน่าคิดถึงคือเรื่องรถติด (หัวเราะ) ซึ่งผมก็อยากรู้เหมือนกันว่า จะแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้อย่างไร ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย อย่างโอเดียเรื่องการออกระเบียบให้ผู้ใช้รถต้องมีที่จอดรถเสียก่อนถึงจะซื้อรถใหม่ได้ ได้วันก็ยังทำไม่สำเร็จถูกมองในเรื่องการจำกัดสิทธิคนรุ่นใหม่ที่ยังไม่มีรถใช้

เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างคนไทย-ไต้หวันก็กำลังเพิ่มพูนมีการไปมาหาสู่ระหว่างกันเพิ่มอย่างต่อเนื่อง จำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศไทยที่กำลังกลับมาอยู่ในระดับ 94% เมื่อเทียบกับช่วงก่อนสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ขณะที่ชาวไทยมาเที่ยวไต้หวันก็ปรับตัวเพิ่มอย่างต่อเนื่อง อย่างเดือน ธ.ค.ที่ผ่านมาเดือนเดียวก็มีมากกว่า 47,498 คน ซึ่งเป็นผลพวงจากทดลองใช้นโยบายวีซ่าฟรีระหว่างกัน

แต่แน่นอนว่าสิ่งที่ต่างไปคือความสัมพันธ์ทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก หลายสิ่งต้องดำเนินการด้วยความระมัดระวังมากขึ้น ซึ่งผมก็ตั้งคำถามเหมือนกันว่าระว่างกันมากเกินไปหรือเปล่า ทุกอย่างสามารถนั่งโต๊ะเจรจาพูดคุยกันได้อีกทั้งระหว่างเราก็มีความสัมพันธ์กันมายาวนาน ผมยังจำความได้เรื่องที่ไต้หวันเข้ามาสนับสนุนเรื่องการปราบฝิ่น สนับสนุนให้เกษตรกรหันไปปลูกพืชชนิดอื่นเมื่อหลายทศวรรษก่อน

ทั้งยังมีการลงทุนธุรกิจไทย-ไต้หวัน สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน อย่างตอนนี้ก็เรื่องพลังงานสีเขียว ส่วนตัวไม่อยากจะตอบเรื่องการเมืองระหว่างประเทศมากนัก เพราะสนใจและถนัดในเรื่องของเศรษฐกิจและการลงทุน ในมุมมองที่ถามผมว่าความสามารถในการแข่งขันทางการค้าจะทำเช่นไร ในเมื่อชาติมหาอำนาจมีขุมกำลังในการทุ่มทุนพัฒนาเจาะตลาดสินค้าที่เคยเป็น “ความโดดเด่น” ของประเทศอื่นๆ? ต้องขออธิบายก่อนว่า นโยบายของไต้หวันคือการลงทุนในหลายด้านเพื่อลดความเสี่ยงในการพึ่งพาสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากเกินไป

ยอมรับว่าบางประเทศถ้าเขาคิดจะเอาจริงก็ยากที่จะไปแข่งขันด้วยเพราะไม่ใช่แค่ราคาถูกลงอย่างเดียวแต่คุณภาพก็ดีขึ้นเป็นลำดับเมื่อเวลาผ่านไป เขามีขีดความสามารถในการ

วางแผนงานระยะยาว ด้วยเหตุนี้การสร้าง "นวัตกรรม" คิดค้นเทคโนโลยีใหม่ๆจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างอุตสาหกรรม "เซมิคอนดักเตอร์" ผู้นำของไต้หวันก็มีความเสี่ยงที่จะถูกเบียดได้ในอนาคต เพียงแต่เรายังมีเวลา เนื่องจากการสร้างเทคโนโลยีขั้นสูง (ที่ไต้หวันมีอยู่แล้ว) ขึ้นมาใหม่ด้วยตัวเองไม่ใช่เรื่องง่าย อีกทั้งบางประเทศที่กล่าวถึงก็มีคู่แข่งรายใหญ่อันทรงอิทธิพล พยายามเดินเกมขัดขวางอยู่ตลอดเวลา

ผมมีความสนใจในเรื่องที่รัฐบาลไทยต้องการดึงดูดนักลงทุน ถ้าผมว่ามีความคิดเช่นไร ก็ขอตอบว่า การที่บริษัทไต้หวันจะเลือกฐานการผลิตที่ใดที่หนึ่ง จะต้องพิจารณาก่อนในเรื่อง "ต้นทุนการผลิตและทรัพยากรมนุษย์" กล่าวคือค่าแรง ค่าเช่า ค่าไฟ ไปจนถึงจำนวนแรงงานที่เพียงพอตามด้วยคู่มือ "นโยบายด้านการลงทุน" มีแรงจูงใจเพียงพอหรือไม่ โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูงที่ต้องใช้ต้นทุนมหาศาล รวมถึงการพิจารณาด้วยว่า ประเทศนั้นๆมี "ซับพลายเชน" ห่วงโซ่วัตถุดิบที่สามารถเอื้อต่อบริษัทไต้หวันที่จะเข้าไปลงทุนหรือไม่

สำหรับประเทศไทยสิ่งที่น่าสนใจคือ รัฐบาลไทยเสนอนโยบายสร้างแรงจูงใจให้เข้ามาลงทุนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) มีระบบบริการให้คำปรึกษานักลงทุนต่างชาติที่ดี และมีมาตรการสนับสนุนต่างๆ การเมืองประเทศไทยมีเสถียรภาพ มีโครงสร้างขั้นพื้นฐานเหมาะสมและมีนโยบายที่คาดเดาได้ มองทิศทางออกก็มีแรงงาน มีน้ำ มีไฟฟ้าเหลือเฟือ

นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีตำแหน่งที่เหมาะสมทางภูมิศาสตร์ ตั้งอยู่บนศูนย์กลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่สามารถเข้าถึงห่วงโซ่วัตถุดิบทั้งในภูมิภาคอาเซียนและภูมิภาคเอเชียตะวันออก และบริษัทไต้หวันเองก็ใช้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตระดับภูมิภาค เพื่อเจาะตลาดอาเซียน ไปจนถึงตลาดสหรัฐฯ ยุโรป ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

อย่างไรก็ตามบริษัทในไต้หวันบางส่วนก็มองด้วยว่า สิทธิพิเศษจากบีโอไอของประเทศไทยมีมากมายก็จริง แต่จะมีความน่าสนใจมากกว่านี้หากมีการ "ลิสต์คอมไมซ์" ปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับธุรกิจในแต่ละประเภทบางธุรกิจมองว่าไม่ได้ประโยชน์อะไรจากเงื่อนไขแบบครอบคลุมของบีโอไอ แต่มองว่าจะต้องลงทุนเพิ่ม ซึ่งถือเป็นสิ่งที่เสียโอกาสไปโดยใช่เหตุ อีกประการหนึ่งคือประเทศไทยยังมีห่วงโซ่วัตถุดิบที่ยังไม่สมบูรณ์แบบ ทำให้บริษัทที่อยากมาลงทุนต้องนำเข้ามาเองมาเองซึ่งเป็นการเพิ่มต้นทุน รวมถึงปัญหาขาดแรงงานทักษะสูงที่จะมารองรับการเติบโตของธุรกิจเทคโนโลยีขั้นสูง

รัฐบาลไต้หวันมองว่า ทิศทางของการลงทุนในอนาคตสำหรับประเทศที่ไม่ใช่มหาอำนาจคือการพยายามสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ มุ่งเน้นการเจาะตลาดทางเลือกเพื่ออีกตัวออกจากการผลิตในสิ่งที่ใครก็ทำได้อย่างในไต้หวันก็พบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงธุรกิจเกิดใหม่จำนวนมากที่กำลังเติบโตอย่างต่อเนื่อง บางประเภทสามารถทำกำไรได้สูงถึง 30-50%

ผมมีความคาดหวังที่จะได้ร่วมมือกับประเทศไทยมากขึ้น มองประเทศไทยเป็นชาติที่มีวิสัยทัศน์ มีนโยบายมองไปข้างหน้าที่สุดอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลไต้หวัน ไม่ว่าจะเป็นไทยแลนด์ 4.0 เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก และ โมเดลเศรษฐกิจบีซีจี เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน มีความร่วมมือในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์แผงวงจรมา ยาวนานและกำลังก้าวเข้าสู่ความร่วมมือใหม่ๆ อย่างพลังงานสะอาดและรถยนต์ไร้คนขับ ไฟฟ้า มองเห็นศักยภาพที่จะเกิดจากความร่วมมือของสองเรา.

ทีมข่าวต่างประเทศ